woners van het plein een flauw idee, dat No. 11 in staat van beleg verkeerde. Als de toestand niet zoo ernstig geweest was, zou 't bijna om te lachen geweest zijn!

Mevrouw Paxton en Theydon werden dadelijk binnen gelaten, en Forbes zelf kwam naar beneden snellen om hen te begroeten. Hij was bleek, maar zeer kalm. Al zijn zenuwachtigheid van den vorigen dag was verdwenen. Hij was geheel tot den strijd gereed. Als, wat niet onwaarschijnlijk was, Wong Li Fu alles met één slag op 't spel zette en op klaarlichten dag een aanval op het huis zou doen, zou de leider van de Mandsjou's een warm onthaal vinden.

Forbes was verbaasd, dat Theydon een dame meegebracht had, maar zei, dat hij het bezoek heel prettig vond en dat 't juist iets was, wat zijn vrouw en Evelijn goed zou doen.

„Ja," ging hij opgewekt voort, toen hij de verbazing opmerkte, die op zijn woorden volgde, „mijn vrouw is niet ernstig gewond. De kogel heeft haar linkerschouder geraakt, en de wond is pijnlijk, maar gelukkig niet diep. Zij wilde absoluut niet in bed blijven, en toen heeft onze dokter maar toegegeven, als ze beloofde, niet meer uit het salonraam te kijken!"

Mevrouw Paxton, tot wie de gewapende detectives en politieagenten nog meer zeiden dan haar broers woorden, keek met wijd-geopende oogen van verbazing de hall in. Nadat zij en haar broer als vrienden waren binnengelaten, schonken de mannen, die op wacht stonden, hun geen aandacht meer. Op de straat hoorde men de bekende Londensche geluiden; in 't huis waren alle voorbereidingen gemaakt voor een treffen. De politie droeg haar revolvers open en bloot, in leeren étuis aan hun ceintuur. Op een tafeltje bij de deur van de bibliotheek lagen verscheidene automatische revolvers klaar voor in geval van nood. Een waakzaam detective stond, met zijn revolver in zijn hand, door de gordijnen van het spreekkamertje te gluren; deze schildwacht zou de anderen moeten alarmeeren als, zooals Winter hun voorspeld had, een poging gewaagd zou worden om 't huis met macht en geweld binnen te dringen.

„'t Is of ik droom," zei zij, trachtend den ernst van den toestand te doen verminderen door op 't bespottelijke ervan te wijzen. „Ben ik in Londen, of ben ik naar een van de buitenposten der beschaving getooverd, waar Europeanen zich aaneen moeten sluiten om zich tegen de aanvallen van wilde volksstammen te verdedigen? We lezen wel eens over zulke dingen, terwijl we doodrustig aan 't ontbijt zitten, en dan vragen we ons af, waarom die menschen ook naar zulke plaatsen toegaan. Maar dat zóó iets in Londen kan gebeuren — het is gewoon ongelooflijk!"

„Het is helaas maar al te waar, mevrouw," zei Forbes, terwijl hij hen vóór ging de trap op. „Wat kunnen we anders doen? Als de autoriteiten 't huis omsingelen met een kordon soldaten, zou heel Londen in rep en roer zijn. Ik heb me met het Ministerie van Binnenl. Zaken in verbinding gesteld, en ze hebben mij geraden om, als we ons den last willen getroosten, liever hier te blijven, dan ons heil in de vlucht te zoeken. Het schijnt werkelijk nog veiliger te zijn.

„Ik weet, dat de politie geen tijd verliest, maar er zijn vele moeilijkheden uit den weg te ruimen, vóór zij handelend kan optreden. Zij vindt 't van niets geen nut, eerder verkeerd, om een enkelen Chinees afzonderlijk te arresteeren, daar de andere leden van de bende daardoor op hun hoede zouden zijn. De Hoofdinspecteur heeft mij verteld, dat hij eenige hoop heeft vandaag een goede vangst te doen. De grootste last is nog de taal. Er zijn maar weinig Chineesche tolken in Londen, en ze wonen ver uit elkaar, en die er nog zijn, bij voorbeeld in 't East End, zijn heelemaal niet meer op de hoogte van de gebeurtenissen in hun eigen land. U weet, dat dit een politieke kwestie is. Hoe vreemd 't u ook in de ooren moge klinken: het welslagen van de zaak der Chineesche vrijheid berust hier in huis. Als Wong Li Fu zich meester kon maken van een lijst met namen, die nu achter slot ligt in een bureau in mijn bibliotheek, zou de Constitutioneele partij in China ten ondergaan door gebrek aan leiders. Maar hij zal ze niet krijgen. Dank zij uw broer, mevrouw Paxton, is de ergste aanval gisteren afgeslagen. Het ongeluk van vandaag hebben we aan onszelf te wijten, maar hoe hadden we ook kunnen denken, dat ze 't zouden wagen op den eersten den besten, die uit 't raam keek, te schieten."

Ze waren boven aan de trap stil blijven staan.

„Neem me niet kwalijk, dat ik maar eens ronduit spreek," zei hij, op gedempten toon. „Ik wil niet, dat mijn vrouw zich over mij gaat ongerust maken. Zij denkt, dat de politie nu de schurken aan 't zoeken is in alle holen en gaten van Londen. Tot op zekere hoogte is dat waar, maar we weten nooit, wat er 't volgend oogenblik kan gebeuren, en we moeten voortdurend op onze *qui vive* zijn."

Hij hoorde de telefoon-bel beneden, en keerde zich snel om.

„'t Is misschien voor mij," zei hij. „Ik kom dadelijk bij u. Daar is mijn vrouws boudoir," en hij wees naar een deur. „Mijn vrouw en Evelijn zullen blij zijn u te zien."

Theydon klopte en hoorde Evelijns stem „binnen" roepen. Mevrouw Forbes lag op een divan, en haar dochter zat naast haar de krant te lezen.

„Ik heb mijn zuster meegebracht," legde hij uit. „Ik had haar zooveel van uw heldhaftig gedrag verteld, dat ze absoluut weigerde naar huis te gaan, zonder dat ze u in levenden lijve gezien had."

Mevrouw Forbes wilde opstaan, maar werd teruggehouden doordat haar dochter uitriep:

„Moeder, waarom gedraagt u zich nu niet als een gehoorzame zieke?"

„Ze willen me maar persé als een zieke behandelen," riep mevrouw Forbes vroolijk uit.

„Hoe heet uw zuster, mijnheer Theydon?"

„Mollie," zei hij, zonder erbij te denken, want hij had net even Evelijn Forbes' hand aangeraakt, en die beweging had hem een electrischen schok gegeven.

De dames lachten, en mevrouw Paxton bloosde.

„Dat is te zeggen, Mollie Paxton," zei zij, en voelde, dat haar broer alle zelfbeheersching verloren had bij 't zien van zijn godin. „Daar jij hier blijft logeeren, Frank, moet je mij die paar minuten maar eens gunnen; ga jij onderwijl maar over je avonturen met mijnheer Forbes praten, terwijl ik een beetje bij de gevangenen zit te babbelen."

Theydon zag, dat zijn zuster met veel tact te werk ging. Zij zouden haar stellig erg aardig vinden. Zij had al dadelijk een prettigen indruk gemaakt door haar vriendelijke manieren, en een gezellig praatje met haar zou de andere dames opfleuren.

„Mag ik, vóór dat ik den aftocht blaas, mevrouw Forbes nog even gelukwenschen met den gelukkigen afloop van het ongeval?" zei hij, bij de deur stilstaand.

„Zeker," antwoordde deze. „En, om u eens te laten zien, dat ik herstellende ben, wees zoo goed aan Tomlinson te zeggen, dat ik met de lunch beneden kom, en dat mevrouw Paxton bij ons zal blijven."

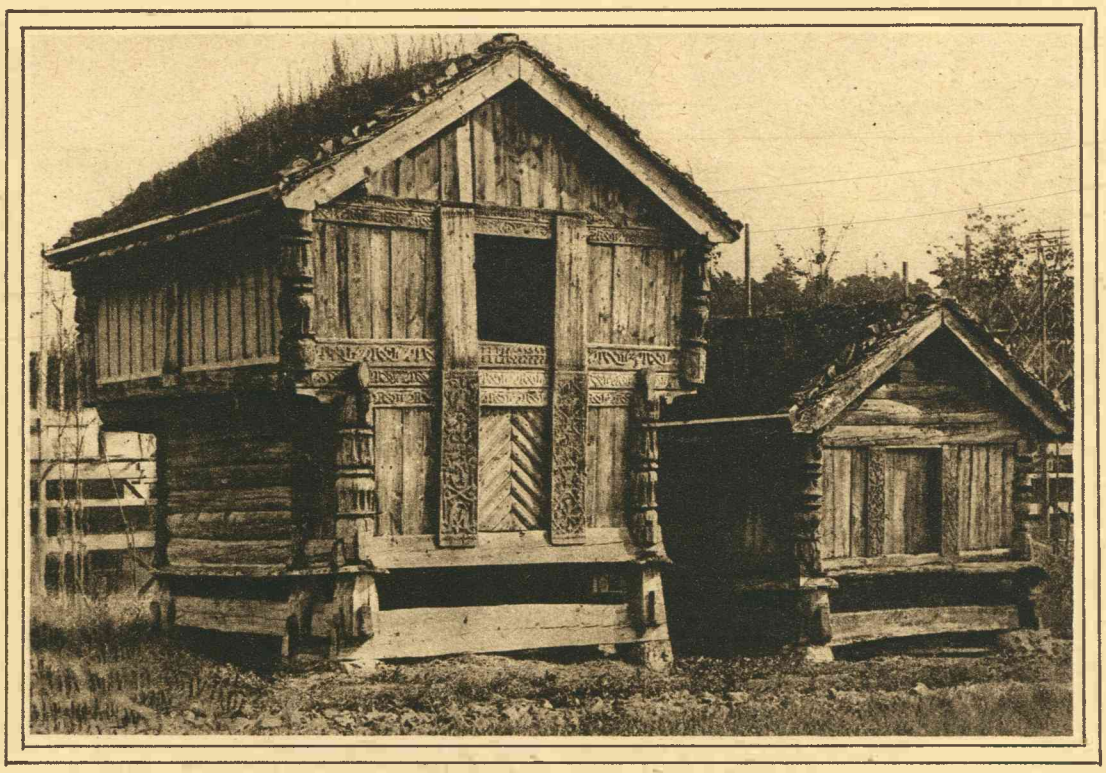
Forbes kwam net van de telefoon, toen Theydon bij hem kwam, en hem vertelde, dat hij door de dames was weggestuurd. Zij gingen naar de bibliotheek. De millionnair deed de deur dicht, en wees zijn metgezel een stoel aan.

„Hoe lang zal 't nog duren, vóórdat Londen ontwaakt en merkt wat er gaande is?" zei hij. „Staat er iets in de kranten? Ik heb geen tijd gehad om ze te lezen. Ik heb een slapeloozen nacht gehad en ben toen pas laat opgestaan. Toen is er op Helena geschoten. Ik hoef je niet te zeggen, dat mijn tijd van toen af druk bezet is geweest."

Theydon gaf een resumé van het stukje, dat minstens in één ochtendblad gestaan had, en zei, dat hij wel dacht, dat een gedeelte van de waarheid spoedig bekend zou worden. „Ik begrijp niet, hoe 't komt, dat hier al niet troepen verslaggevers aangekomen zijn," ging hij voort. „De een of andere voorbijganger moet het schot toch wel gezien of gehoord hebben. Een pistool kan toch maar niet in dit rustige plein afgeschoten worden, zonder dat het de algemeene aandacht trekt."

„Dat is juist het merkwaardige van de zaak," zei Forbes, grijnzend. „Er hebben natuurlijk wel enkele menschen het lawaai gehoord maar zij moeten gedacht hebben dat er een band van den auto gesprongen was. Dat hebben tenminste twee politieagenten, die op een afstand van een paar meter van 't huis op wacht stonden, ook gedacht. Een detective, die in het spreekkamertje geposteerd was, heeft zelfs gezien, dat de man zijn wapen ophief. Hij begreep natuurlijk dadelijk, wat er gebeurde, en holde onmiddellijk naar buiten, maar de auto reed toen al weer met groote vaart door, en was uit 't oog verdwenen, vóórdat de dichtstbijzijnde agent zelfs kon trachten hem te laten stoppen. En wat had die agent dan nog kunnen doen? We konden niet van hem verwachten, dat hij een revolver te voorschijn zou halen — als hij er een bij zich had — en maar vierkant op den wagen en de inzittenden was gaan losbranden als de chauffeur geweigerd had op te houden. 't Is heusch, Theydon, er zijn weinig boeven bekend, die de politie zóó versteld hebben doen staan als Wong Li Fu. Hij weet, dat zijn gijzelaar uit Croydon ontsnapt is, en dus rijdt hij doodkalm langs mijn huis, wetend dat het streng bewaakt wordt, en schiet op den eersten den besten persoon, dien hij voor 't raam ziet. Mijn arme vrouw was 't slachtoffer. Zij stond er niet langer dan een paar seconden, en als 't dus niet louter toeval was, moeten we wel aannemen, dat de auto verscheidene malen voorbij is gereden, en op een gelegenheid gewacht had om zijn moorddadige boodschap over te brengen. De gewetenlooze schurken kennen geen vrees. Zij zullen voor geen middel terugdeinzen om hun doel te bereiken. Tenzij Scotland Yard doet, wat zij gezegd heeft, en de heele bende vangt, zie ik geen betere manier om ons te beschermen, dan van dit huis een vesting te maken. Ik heb al alle mogelijke plannen bedacht bijvoorbeeld om naar het Vasteland te vluchten met mijn vrouw en dochter, en de P. en O.-stoomboot te pakken, die Vrijdag uit Marseille vertrekt".

(Wordt vervolgd).

HET VOLKENMUSEUM TE BYGDO BIJ CHRISTIANIA.

Wij geven hierbij twee interessante foto's uit het Volkenmuseum te Bygdö bij Christiania. In dit openluchtmuseum zijn vooral veel interessante zaken uit het leven der oude Noordelijke volken bijeengebracht. De foto boven stelt eenige Noorsche boerenhuisjes voor, versierd met kunstig houtsnijwerk. Beneden ziet men een intérieur van een dergelijk boerenhuisje.

